

Sygn. akt I PK 121/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa P. P.
przeciwko „H.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 kwietnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 240 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. uwzględnił w części apelację powoda P. P. i wyrokiem z 14 grudnia 2017 r. zmienił oddalający jego powództwo o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz o odprawę wyrok Sądu Rejonowego w B. z 12 czerwca 2017 r. w ten sposób, że zasądził na jego rzecz odszkodowanie, oddalając apelację w pozostałym zakresie i orzekając o kosztach. O oddaleniu żądania odszkodowania Sąd Rejonowy orzekł ze względu na niedochowanie terminu do odwołania z art. 264 § 2 k.p., po rozwiązaniu umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b k.p. 15 lipca 2016 r., z pouczeniem o prawie

do odwołania. Sąd Okręgowy za zasadne uznał zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 264 § 2 i 265 k.p. Wskazał, że pracodawca 15 lipca 2016 r., składając oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy w mailu poinformował powoda, iż otrzyma oryginał pocztą, a który doręczony został 29 lipca 2016 r. Powód odwołanie do Sądu wniósł 11 sierpnia 2016 r. Sąd ustalił, iż powód od 7 lipca do 9 sierpnia 2016 r. był niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Składając pozew *implicite* zawarł w nim wniosek o przywrócenie terminu do odwołania. Mógł być przekonany, że 14 – dniowy termin odwołania do Sądu rozpocznie otrzymanie pisma pocztą. Na tej podstawie Sąd Okręgowy przywrócił termin do odwołania na podstawie art. 265 § 1 k.p. Podstawą zasądzenia odszkodowania było naruszenie wymogu formy pisemnej z art. 30 § 3 k.p.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie: 1) art. 56 § 1 k.p. w związku z art. 58 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie roszczenia powoda za zasadne, pomimo uchybienia przez powoda terminowi wskazanemu w art. 264 § 2 k.p. i braku podstaw do przywrócenia powodowi terminu na podstawie art. 265 § 1 k.p.; 2) art. 265 § 1 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ziściły się dla powoda przesłanki do przywrócenia terminu do wniesienia odwołania, pomimo niezłożenia przez powoda wniosku o przywrócenie terminu i niewykazania okoliczności uzasadniających przywrócenie terminu. Na tej podstawie pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Powód wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje wskazanej podstawy przedsądu i dlatego wniosek nie został uwzględniony.

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, bo nie jest zasadna teza, że sam fakt niezłożenia przez powoda wniosku o przywrócenie terminu w pozwie czy w odrębnym piśmie, powinien stanowić przeszkodę do przywrócenia terminu do

wniesienia odwołania na podstawie art. 265 § 1 k.p. Sytuacja powoda jest inna niż sytuacja powódki w sprawie rozstrzygniętej przez Sąd Najwyższy wyrokiem z 6 października 2016 r., III PK 151/15.

Już na wstępie ujawnia się dysonans, bo skarżący kwestionuje rozstrzygnięcie o odszkodowaniu dla powoda, a które zasądzone za naruszenie art. 30 § 3 k.p., czyli za brak formy pisemnej oświadczenia rozwiązującego umowę o pracę. Zatem wskazuje co najmniej pośrednio, bo zarzut naruszenia art. 56 § 1 k.p. w związku z art. 58 k.p. nie ma odrębnego uzasadnienia, że prawidłowe było wypowiedzenie doręczone pocztą z informacją o odwołaniu, czyli 29 lipca 2016 r. Nie jest to obojętne w ocenie zachowania powoda, bo na tej podstawie mógł przyjąć, że wniosek o przywrócenie terminu nie jest konieczny, skoro pozew składał w terminie zgodnie z pouczeniem wówczas otrzymanym i wcześniejszą informacją o wysłaniu do niego tego pisma. Stan sprawy określa prawomocny wyrok (art. 398¹ ust. 1 k.p.c.), zgodnie z którym dla odszkodowania znaczenie ma pierwotne oświadczenie z 15 lipca 2016 r. i jego wadliwość (brak formy pisemnej), stanowiąca o naruszeniu prawa (art. 30 § 3 k.p.), uzasadniającym odszkodowanie. Nawet w tej sytuacji nie można mówić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skoro w orzecznictwie aprobowana jest również wykładnia, iż przepis art. 265 k.p. nie określa formy złożenia przez pracownika wniosku o przywrócenie terminu, a więc może on być złożony w dowolnej formie (uchwała Sądu Najwyższego z 14 marca 1986 r., III PZP 8/86). Powód dopiero w apelacji mógł zarzucać naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 264 § 2 k.p. w związku z art. 265 § 1 k.p. Sąd Okręgowy zarzuty powoda uznał za zasadne, co racjonalnie uzasadnił, nie wykraczając poza wykładnię tej regulacji. Znaczenie ma tu określone przekonanie powoda, wskazujące na brak winy i jego czasowa niezdolność do pracy. Zarzuty podstawy przedsądu nie podważają zasadniczych ustaleń i ocen, dlatego nie są wystarczające do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Należy też dodać, że terminy z art. 264 k.p. są oceniane w orzecznictwie za zbyt krótkie w relacji do terminów dochodzenia innych roszczeń podobnych (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 28 września 2016 r., III PZP 3/16), co też potwierdza ich zmiana przez ustawodawcę.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Zgodnie z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z 24 lutego 2011 r., I PZP 6/10, mającą moc zasady prawnej, stawka wynagrodzenia radcowskiego określona obecnie w § 9 ust. 1 pkt 1 znajduje odpowiednie zastosowanie w sprawach o odszkodowanie dochodzone na podstawie art. 56 § 1 k.p.